

Gaja-völgyi mesék

Ne tévedj el!

Eljött végre a tavaszelő, március hava! Nagyapó ereiben bizseregni kezdett a tettvágy, elindulhat lassan a gyümölcsösbe megkezdeni az előkészületeket, új termést elősegíteni.

Ám előtte fontos dolog jutott eszébe! Elhatározta, hogy kiviszi a völgybe kisunokáit, mielőtt túl sok tennivalója akadna mindenkinek.

Gréta és Gáspár nagy örömmel készülődtek, hisz

nagyapóval egy csoda volt a természetjárás. Sokat megtudtak már eddig is a körülöttük lévő világról, az erdő növényeiről, állatairól. Kíváncsian várták mit hoz majd nekik ez a kirándulás?

– Na, gyerekek ma “Ne tévedj el!” játékot játszunk. – mondta huncut szemmel a jó öreg, amikor elérték a Gaja-völgy bejáratát.

– Figyelnetek kell az utunkba eső jelekre, jelzésekre, megjegyezni az útvonalat, hogy aztán biztonságban hazajussunk.

– Á, nagyapa – kezdte mondókáját Gáspár, – de hisz mint a tenyerünket ismerjük már a völgyet.

– Úgy gondolod unalmas lesz? – kérdezte nagyapó.

Gréta, aki jobban bízott a dologban, csendre intette Gáspárt, és elindultak. Egy idő után a gyerekek furcsa dologra lettek figyelmesek.

– De itt már nincsenek festett jelek a fákon, sziklákon! – lett egyre izgatottabb a kislány.

– Igen, de ha eltévedsz az erdőben, völgyben, bárhol, akkor is tudnod kell, hogy juss biztonságba!

– Kezdődjön a játék! – suttogta nagyapó, még nagyobb izgalmat keltve. – El kell jutnotok egy olyan helyre, amely már ismerős nektek.

– Ó, miért nem hagyunk magunk után nyomokat? – kérdezte Gréta.

– Mert ha eltévedsz az úton, azt általában nem tudod előre, de nagyon jó ötlet például, hogy használj jeleket, miután eltévedtél. Például a kiinduló pontodat jelöld meg, így ha még egyszer megtalálnád, tudni fogod, hogy ugyanoda jutottál.

– De hogy jelöljem, nagyapó? Azt tanítottad, semmit ne mozdítsunk el a természetben, ne rongáljuk azt, ne hagyjunk szemetet magunk után.

– Mi lenne, ha lehullott ágakat hasznánánk vagy köveket? – szölt Gáspár, s rögtön tett az útra két fadarabot, egymást keresztezőn, s öt lépéssel arrébb nyilat formált más ágakból, így indultak abba az irányba.

Nagyapa megtanította nekik hogyan érhetik el, hogy egyenesen haladjanak, ne körbe-körbe. Hamarosan egy kis ösvényre, vagy inkább vadcsapásra bukkantak, ezen indultak tovább, de észrevéve, hogy az ösvény egyre járhatatlanabb lett gyorsan visszafordultak és a másik irányba próbálkoztak. Jól is tették, mert hamarosan egy nagyobb útra fordultak rá. Igen ám de merre induljanak, jobbra vagy balra. Most nagyapó kérte őket, figyeljenek a hangokra. Jobbról halk csobogást hallottak, s mert ez vagy forrást, vagy patakot jelenthet, arra mentek tovább. Nem is olyan sokára eljutottak a Gaja-patakhöz. Itt pedig már a jelek sem kellettek, ahhoz hogy hazatérjenek.

Nagyapó utolsó jótanácsként elmondta, hogy a hangokra nem mindig lehet számítani, például ködben, de egy síp azért mindig jó, ha van nálunk vész esetére.